

Donker licht

Viering rond Schrift en Tafel

17 november 2013

Voorganger: Simone Snakenborg (Schrift) + medevoorganger aan Tafel
en cantores

Inleiding

Goede morgen allemaal en welkom op deze herfstmorgen.

De lezingen van vandaag zijn gekozen als het novemberweer. Onstuimig en somber met af en toe een moment van behaaglijke zon. Ze brengen ons stap voor stap bij de liturgische tijd die komt, over twee weken de eerste zondag van de advent en vier weken daarna de geboorte van nieuw Licht in onze ogen. We lezen vandaag over het einde der tijden, ons ingefluisterd door mystieke boodschappers. Waar hebben we dat meer gehoord? Maar we laten ons niet van wijs brengen.

En laat ons, voordat dit alles over ons wordt uitgestort,
inkeren en stil worden van binnen,
een veilig onderkomen zoekend in onszelf,
stilte voor de storm.

Enige, onnoembare Vriend,
Wees hier in ons midden.
Laat ons schuilen in de zachtheid
van uw Aanschijn.
Bescherm ons onder uw vleugels van genezing.
Stel ons open voor uw woord.
En voor elkaar.

Lezingen, Naardense Bijbel, 2005 (bron: <http://naardensebijbel.nl/zoek.php>)
Maleachi 3, 19 – 20, Lucas 21, 5-19

Op verhaal komen (ter overweging)

* Kaarsje aansteken *

“Ze noemen mij de Eeuwige.
Letters uit een mensentaal die ik niet begrijp.
maar als zij het willen.
Ik ben het Ene en het Al,
Ben in alles en boven alles uit.
Mensenogen kunnen mij niet zien,
want ik heb geen lichaam,
mensenoren kunnen mij niet verstaan,
want ik heb geen stem.
Mensentongen kunnen mij niet uitspreken,
Want ik ben Onnoembaar.

En vergis je nu niet in de gestalte die voor je staat.
Haar heb ik, zeg maar, even geleend.
Zij is nog minder dan een molecuul in het draad van mijn levenswerk, en spreekt haar eigen taal.
Net zoals jij dat bent en doet, zoals allen dat zijn - alleen, stuksgewijs, nog geen speldenprik,
maar samen meer dan omvangrijk.

Zo ben ik die ik ben.
Schepper van het Lichtgewelf, de stromen water en de hopen aarde.
De wateren noemde ik zeeën, meren en rivieren.
En het land boetseerde ik tot gebergten, woestijnen, vruchtbare grond.
Omdat het goed was.

En ik heb ook licht gemaakt en donker.
Dag en nacht, donker en licht: ze kunnen niet zonder elkaar.
Zoals yin en yang elkaar in balans houden.
Alleen door de duisternis te kennen, kan je het licht *zien*.
Zonder donker kan leven - een plant, een mens - niet groeien naar het licht toe.

Ik ben een God? Ja, misschien. Jullie gedachten, jullie geloof en vertrouwen noem ik dat.
Of ben ik een mens?
Of ben ik een mens, een dier op aarde, boom, plant, al wat leeft?
Ja, ook dat ben ik.

Ik ben in al wat leeft, hier nu, in alle draadjes van mijn altijd durende weefwerk.
En wat zijn jullie prachtig.

En nu zeggen de mensen dat ik kom met de wolken
en dat elk oog mij zal zien, ook als dat reeds gesloten is.
Op een dag, op "mijn dag", zeggen ze er dan bij.
Dat ik dan de aarde zal verschroeien tot een stoppelveld en geen steen op de andere zal laten.
Alles omvergegooid, mijn hele dierbare Schepping een woestijn.
Alles om mijn Plan te volbrengen.
Ik zal een wanorde scheppen die zijn weerga niet kent.
Duisternis die op den duur zal uitgroeien tot eeuwig durend, veelkleurig Mensenlicht."

* kaarsje aansteken *

"Ze noemen mij Boodschapper, Engel.
En vergeet weer wie je voor je ziet. Het gaat om wat je hoort of wat je ziet bij jezelf binnen.
Maleachi is mijn naam, Engel van de Eeuwige, die sprak zo'n 17 eeuwen geleden tot een Joods ziener.
Het was vijf eeuwen voor Christus, de tijd vlak na de Babylonische ballingschap. De Joden hadden tijdens hun verbanning uit Juda een zwarte tijd meegemaakt. En toen ze eenmaal mochten terugkeren, na de verovering op Babylon door de Perzen, stonden vele oren en ogen wijd open. Na zoveel verraad en onrechtvaardigheid kan dat ook niet anders. Visioenen en wijsheden werden toen overal waargenomen en opgeschreven. En zo ook die van mij, de Boodschapper, bewaard gebleven in wat jullie nu kennen als het boek Maleachi.

Ik zei het toen en zeg het nu. Er zal een dag komen, die Ene dag van Einde en Nieuw Begin.
Waar dictators van hun met bloed besmeurde troon worden gestoten, waar oplichters worden doorzien, waar koningen van het bankwezen of van andere onderdrukkingssystemen worden afgezet. Omdat wat zij doen en wat zij laten geen vrucht kan dragen en er dus voor hun daden geen plaats meer is op deze aarde. Uit hun duisternis zal geen Licht komen.
Er komt een nieuwe tijd. Vanaf die dag zullen vluchtelingen, ballingen, misbruikten, onderdrukten en allen die onrecht zijn aangedaan worden gedragen op de vleugels van de Onnoembare. Er zal verlichting zijn van pijn en genezing van alle wonden. Zij zullen geen angsten meer kennen, alleen de zachtheid van zijnhaar Aanshijn."

* Kaarsje aansteken *

Twee stemmen, hoorden wij zojuist, uit een wereld die wij alleen maar kunnen vermoeden, verbeelden en verwoorden met onze eigen geest. "Pas op, het einde der tijden nadert!". Vorig jaar, 21 of 23 december 2012 zou volgens de kalender van de Maya's de wereld vergaan. Maar het bleek een rekenfoutje te zijn, of een misvatting van onze kant. Kan de besten overkomen.

De schrijver in Lucas waarvan wij vandaag lezen, had niet zoveel op met dit soort onheilsvoorspellingen. Hij laat Jezus tegen zijn leerlingen zeggen: "Velen zullen komen in mijn Naam en zeggen 'ik ben het' en 'het tijdstip is genaderd': trekt niet achter hen aan!" Nou wil ik niet meteen zeggen dat onze vorige sprekers niet helemaal kosjer waren, maar toch. We zijn gewaarschuwd.

Oorlogen en opstanden zijn blijkbaar nodig, horen bij ontwikkeling en groei van culturen. Persoonlijke crises zijn onmisbaar in een mensenbestaan, helaas. Niemand zei dat leven gemakkelijk is. Pas door een diep dal in je leven mee te maken, kun je klimmen naar een top en genieten van nieuwe uitzichten en inzichten. Waarna weer een nieuwe tocht begint; misschien over een mooi plateau, of een boeiende reis over, wat ze in wielrennerstermen noemen 'vals plat' of misschien toch weer een afdaling naar een volgende vallei. Geen stijging zonder daling, geen dag zonder nacht, licht zonder donker. Als ons leven alleen maar over de toppen gaat, dan zullen we ons verveeld en uitzichtloos voortslepen van dag tot dag, zonder de vaart van bergaf te kennen, met de wind in de rug of zonder de spectaculaire bergbeklimmingen van onze psyche, waarbij iedere stap naar boven een zelfoverwinning is. Als het in ons leven alleen maar dag is, zullen we nooit de rust hebben om te zitten in de avondschemering en te slapen in de nacht.

"Wanhoop niet, heb geen angsten", zeggen Jezus in Lucas en de boodschapper in Maleachi. Ons leven is een ontdekkingsreis, een avontuur waaraan we, bij het innestelen in onze baarmoeder, onvoorwaardelijk zijn begonnen. En uiteindelijk, zo vernemen we vandaag, komt alles goed (al kan "uiteindelijk" misschien nog even duren).

Als wij ons sterken in ons geloof in de Eeuwige, proberen te gaan in de voetsporen van zijn kind, Jezus van Nazareth, of op zijn minst ons beste best doen die voetsporen te zien en ze aan te wijzen aan onze kinderen. Als wij dat doen, dan zullen wij, op het zwartste moment in ons leven ons een naaste voelen. Zijn wij niet eenzaam overgelaten aan ons lot en onze levenspijn. Ik heb geleerd in mijn leven – en ik wil dit te slotte graag meegeven als bemoediging – ik heb geleerd dat we dankbaar mogen zijn om de pijn die we hebben geleden. Want dan kunnen we met volle teugen genieten van de opkomende ochtendzon, kunnen we diep dankbaar zijn voor de liefde en aandacht die wij van naasten mogen ontvangen.

Zo moge het zijn.

Voorbeden

Laten wij bidden:

Voor alle slachtoffers van natuurrampen,
In de Filipijnen of waar ter wereld ook.

- Opdat zij niet vrezen voor het einde der tijden,
Maar vertrouwen op hulp en Nieuw Begin.

Voor alle mensen in vluchtelingkampen bidden wij.
Hun huis en haard verwoest.

- Opdat zij niet leeg en zonder uitzicht wachten.
Maar durven uitzien naar de morgenzon.

Eeuwige, Lichtende,
Wijs de weg uit hun donkerte,
Wees een Licht op hun pad,
Draag hen op vleugels van genezing.

Wij bidden voor mensen die persoonlijk, psychisch aan de grond zitten.
Zij die, soms al jaren, vertoeven in een onbereikbaar dal.

- Opdat zij niet verloren raken,
Maar kunnen en durven groeien naar het Licht.

Voor onderdrukkers en onderdrukten bidden wij,
Noodgedwongen spelers van hetzelfde spel
- Dat zij durven en kunnen inzien dat dit geen leven is
En allemaal opnieuw mogen beginnen.

Eeuwige, Lichtende,
Wijs de weg uit hun donkerte,
Wees een Licht op hun pad,
Draag hen op vleugels van genezing.

Voor de mensen die wij zijn,
gemeenschap van de Eeuwige, Ekklesia Tilburg
- Opdat wij ons blijven verbinden,
gemeenschap worden.
Samen durven groeien
naar Uw veelkleurig Mensenlicht.

Slotwoorden en zegen

Ik vind het zo'n prachtig gedicht, dat ik het graag aan u voorlees. Het is van Hans Andreus en het staat ook afgedrukt in het boekje.

Gelukkig dat
Het licht bestaat

en dat het met
me doet en praat

en dat ik weet
dat ik er vandaan

kom, van het licht
of hoe dat heet.

Mensen in vluchtelingenkampen, slachtoffers van natuurrampen, mensen in psychische nood, hoe graag zouden we deze regels in een kiertje in hun hoofd willen stoppen. Zo onbekommerd gewoon dat licht. Zoals de zomerzon in juli eigenlijk alleen wordt gezien als deze er niet is. Misschien ken je zo iemand, dan is dat wellicht 'huiswerk' voor de komende week, als ik zo vrij mag zijn.

Mag ik dan nu vragen te gaan staan, zodat we samen mogen vragen om de zegen van die Ene.

Moge de Enige ons zegenen en behoeden,
moge de Eeuwige haar veelkleurig licht
over ons uitstrooien.

Moge de Onnoembare, Bron van Liefde en Genezing ons genadig zijn,
en zijnhaar weidse vleugels over ons uitspreiden.

Opdat wij gaan in vrede.
Samen, in onze Schepping.

In de naam van de Vader, de Zoon, de Heilige Geest.
- Amen.